

Andrejčkov
Jože;

Žalost in veselje

Roman
v slikah

Risal Jože Beranek Besedilo priredil Mirko Javornik

175.

»Ali bo to moja vsakdanja hrana,« je napeljal Aleš pogovor.

»Tako je,« je odgovoril oni. »Seveda jemo tako le mornarji, sužnji morajo biti zadovoljni z vodo in suhim kruhom. Tebi je za poglarar nekam naklonjen, zato ti je odločil tako hrano, kakor je naša. Meni je pa zapovedal učiti te arabskega jezika.«

176.

»Dobro došli, moj bodoči učitelj,« je rekel Aleš in se ni mogel vzdržati smeha, ko je gledal pritlikavega pomorščaka s ploščato glavo. Ta ga je začudeno pogledal, ko ga je vikal, nato pa rekel:

»Ti si najbrž vaju mestnega življenja, pri nas pa to ni v navadi. Drug drugemu pravimo ti, naj je poveljnik ali kar hoče.«

177.

»Kakor ti je bolj všeč,« je odgovoril Aleš. »Tvoje ime je Rašet, če sem prav slišal včeraj?«

Starec je prikimal, sedel na klopco ter tudi Alešu pomignil, naj sede. Potem je začel žvečiti tobak zdaj na tej zdaj na oni strani ust, slednjič se je obrnil k durim in vse prežvečene ostanke pljunil v kot. Prižgal si je turško pipo in učenje se je pričelo.

V algah – bogate zaloge radija

Pravijo, da ga v njih ni nič manj ko v rudninah

Raziškovanja zadnjih časov so dognala, da nekatere sladkovodne alge vsebujejo najmanj toliko dragocenega radija kot tisti granitni minerali, ki so na tej prvi najbogatejši.

Ze precej časa je znano, da nekatere vrste alg izžarevajo neko svetilkačo se luč, toda temu pojavu niso pripisovali tiste pozornosti, ki bi jo v resnici zaslužile.

Natančno primerjanje količine radija v sladkovodnih in morskih algah je pokazalo, da sladko-

vodne alge, zlasti pa še vrsta »Zygnema«, vsebuje mnogo višji odstotek radija, kot pa morske alge. Alga »Zygnema« ima v sebi 10% več radija kot pa katerakoli morska alga, in tudi nič manj, kakor pa minerali, iz katerih so ga dozdaj pridobivali.

Tehnične težave, ki so vsaj za zdaj še nepremostljive, pa so krive, da niso alge tudi že v praksi postale vir, iz katerega bi človek dobival tako dragoceno prvino kot je radij.

Vojni ranjenci in šport

Celo tisti, ki so izgubili nogo, se lahko tako izurijo, da skočijo 1.10 metra visoko

Berlin, novembra (CE). Gostitev športa, zdravitelj s posebnim postopkom masiranja in navadnimi gimnastičnimi vajami, prostimi ali orodnimi, pomaga v znatni meri ozdraviti pohabljenega, moralno dvigniti ranjenca ter mu obenem in vrnitvijo telesnega zdravja vliči potrebno silo, da zmaga neizogibne težave, če se hoče spet prilagoditi normalnemu življenju. Kakor poročajo, se lahko tudi pohabljeni, pa naj so izgubili kateri koli ud, spet v tolikšni meri »popravijo«, da so prav tako kot prej sposobni opravljati vsakovrstna dela.

Skušnje, ki so jih v zadnjem času imeli z vojnimi ranjenci brez nog ali rok, so celo pokazale, da je odstotek tistih pohabljenec, ki se po posebnem masiranju in prostih ali orodnih vajah spet popolnoma »popravijo«, izredno visok. Takšnih, pravijo, je bilo na vsakih sto gotovo devetdeset.

Tista skrivnost, po kateri vojni pohabljenec spet lahko čisto ozdravi, je šport. Vpliva zlasti na telo, ranjenca vrne spet prvotno moč in odpornost, potem pa ga okrepi tudi moralno s tem, da mu pomaga premagati notranjo krizo, ki jo povzroči pohabljenje, ter mu vlije novega poguma in vere v lastno moč.

»Športni postopek« z ranjenci, ki so po nemških bolnišnicah in okrevališčih, se začne takoj po kirurškem posežku. Masaža in domača telovadba prepričujeta, da bi pohabljeni udje preveč ne oslabil ali se začeli sušiti, kakor se čisto zgotdi pri človeku, ki je prisiljen ležati v postelji in se dovolj ne giblje. Kadar je ranjenec že tako pri močeh, da lahko spet zapusti bolniško posteljo, začne s telesnimi vajami ali orodno telovadbo, ali celo z lahko atletiko in plavanjem. Telo se tako čisto po načrtu okrepi in pozdravi, udje pa dobe spet nazaj potrebno gibčnost. Poleg tega se ranjenca vrača polagoma zopet zaupanje v lastno moč, na svojo nesrečo pa vsaj nekoliko pozabi.

Isti namen zasledujejo tudi manjše športne prireditve, ki jih organizirajo nalašč za nastope vojnih ranjencev. Na takšnih prireditvah nastopajo pohabljeni pod strogim zdravniškim nadzorstvom.

Podzemskie sile so zatemnile Trondhjem

Prav pod elektrarno si je podzemski »ognjenik« poiskal duška

Norveško mesto Trondhjem, kjer so nekoč kronali skandinavsko kralje, je zadnjič nenadoma ostalo v temi zaradi čudnega dogodka v tamkajšnji mestni elektrarni. Ko so začeli iskati vzroke za to nenadno »popolno zatemnitev«, so ugotovili, da se je vprav na kraju, kjer stoji trondhjemska mestna elektrarna, kdove po kakšnih notranjih zemeljskih pojavih nabralo ogromno plina, po vsej verjetnosti naravnega, ki je zelo sličen metanu. Pod hudim pritiskom je ta nena- vadni plin vdrl v prostore, kjer so dinamo-stroji,

Pri tistih, ki so brez ene noge, gledajo zlasti na to, da postane druga, ki jo še imajo, čim močnejša in odpornejša, kajti preostalo nogo čaka odselej težja naloga, ko bo morala nadomeščati tudi drugo, ki je več ni.

Seveda pa takšnim invalidom dajo potem tudi umetno nogo, to pa šele tedaj, ko so se že tako okrepli, da jih nič več dosti ne moti, če ene noge nimajo. Res se tako izurijo, da lahko hodijo z eno samo nogo in celo tečejo in skačejo, kot da nikdar ne bi bili imeli dveh. Da to ni nemogoče, dokazuje vsakodnevni uspehi športnega zdravljenja. Osnovne vaje delajo ti pohabljeni z izredno neprisljenostjo. Najbolj pa človeka preseneča, ko gleda, kako ti »enonožci« skačejo celo v višino. Večina njih se po kratkem zdravljenju lahko požene celo 1.10 m visoko čez vrstico, najboljši med njimi pa skočijo tudi do 1.22 m.

Na spored vaj, ki jih delajo vojni invalidi, spada potem tudi tek čez zapreke in razne igre z žogo. Šele nato, ko se dodobra okrepe, jim dajo proteze. Vaje, ki jih pohabljenec potem dela s pomočjo umetnega uda, recimo noge, so zmerom potrdilo, kako dober je bil način zdravljenja.

Po zaslugi takšnega »športnega postopka« se pohabljeni varno in spretno gibljejo in se jim skoraj nič ne pozna, da jim kak ud manjka.

ku restavracija, v enem njenih kotov pa bar, ki v prav ničemer ne zaostaja za raznimi sodobnimi bari po hotelih. Potnikom strežejo z vsemi mogočimi dobrotami, seveda če plačajo. Kuhajo pa vse na elektriko.

Čuden pomorski samotar

Pred kratkim je priplula v Tanger majhna bela jadrnica, na kateri je vihrala švicarska zastava. Vozil jo je 29 letni Švicar Hans von Meissteffeu, pravi pomorski samotar, doma iz Züricha.

Po svojem prihodu v Tanger je vedel povedati mnogo zanimivega o svojem potovanju po toplih vodah okoli Afrike in tudi po Afriki sami. Obiskal je številne dežele »vročega sveta« in opravljal najrazličnejše poklice in posle. V Kongu je na primer ustanovil in vodil veliko trgovino in se zdaj namerava tja vrniti, kakor je v Tangerju povedal. Meseca julija letos je kupil v mestu Vigo jadrnico in je potem z njo vozil ob vsej portugalski obali. Na tej poti se je moral večkrat ustaviti, ker so ga k temu prisilila letala in ladje, zlasti angleške, da bi se njihovi kapitani prepričali, če ima ta pomorski samotar res svoje potne listine v redu.

Ta čudaški Švicar je oblastem v Tangerju tudi povedal, kakšni so njegovi bodoči nameni. Dejal je, da namerava obiskati Casablanca, Las Palmas, Dakar, Zeleni rič, Breetown, Monrovia, Zlato Obalo in Libreville, od tod pa se odpeljati dalje okrog južnega konca Afrike ter si ogledati še vso vzhodno njeno obalo.

Novoporočencem električni tok zastoji

Da bi se mladi ljudje rajši ženili, je uprava neke občine v češkomoravskem protektoratu sprejela zanimiv sklep. Odločila se je, kakor poroča »Centraleuropa«, da bodo odšel v tisti občini dobivali zastoj električni tok vsi novoporočenci, seveda ne zmerom, pač pa samo za dobo enega leta.

Uporaba kalorij v človeškem telesu

Znanstvena raziskovanja so v zadnjem času točno ugotovila, v kakšne namene se uporablja vsa množina kalorij, ki jih vsebujejo razna živila in ki s tem, da živila uživamo, prehajajo v človeško telo. 80 odstotkov vseh kalorij služi v ta namen, da se človeku podaljšuje življenje, dočim drugih 20 odstotkov človekove mišice pretvorijo v energijo, ki je potrebna za njihovo gibanje.

Pet »božanskih« vlakov je dobila država Čile

Vozijo s hitrostjo 130 km na uro, potniki pa se med tem lahko zabavajo v razkošno urejenem baru

V južnoameriški državi Čile so pred kratkim začeli voziti najmodnejši in nadvse razkošno urejeni električni vlaki, kakor v Nemčiji takoimenovani »Dieselovi«. Država Čile jih je dobila kar pet. Vsak je sestavljen iz treh voz. Vozijo na nad tisoč kilometrov dolgih progah in lahko dosežejo hitrost do 130 km na uro.

Posamezni vozovi so dolgi približno 65, ši-

roki pa skoraj 3 metre. Nanje se lahko naloži tudi do 152 ton blaga, poleg tega pa je na vsakem takšnem vozu še 124 sedežev za potnike. Vlak žene na dva motorja, od katerih ima vsak po 670 konjskih sil.

Potovanje s takšnim, nadvse sodobnim vlakom, je zelo udobno naravnost božansko. Človek je v njem res pravi gospod. Med drugim je v vla-

8 ske žeje, ki muči mladeniče, kadar njihov razum in njihovo srce srce začuti krepko udzo pozitivne vere. Niti trenutek ni dvomil o svoji veri: vestno je izvajal vse verske vaje, ne da bi se kdaj vprašal, je-li v skladu z razumom, da tako veruje in dela. Vendar pa se ni vdajal niti mističizmu niti asketizmu. Bil je vroča, poetična duša, a hkrati je mislil jasno in ostro. Strastno se je navduševal za naravo in umetnost in se zavzemal za vse prijetnosti življenja; zato je bilo naravno, da je bežal pred mističizmom. Ker si vere ni bil priboril v duševnih bojih in ji tudi ni za dolgo časa posvečal vseh svojih misli, zato tudi ni mogla prepoznati vsega njegovega čustvovanja. Vera je bila zanj, kar je učni predmet za pridnega učenca, kateremu je šola višek vseh misli ter ni miren, dokler ne konča vseh svojih nalog in dokler se ne pripravi za drugi dan; kadar pa svoje dolžnosti izpolni, ne misli več na profesorje in knjige ter ne čuti nikake potrebe, da bi se zanimal za znanstvena vprašanja in načrte raznih šol. Zato se je večkrat zdelo, da v svojem življenju ne sledi drugemu ko svojemu vročemu, velikodušnemu srcu, svojim strastnim nagnenjem, svojim živahnim vtisom, silj svoje poštene narave, ki jo je ranila vsaka podlost in vsaka laž in ki ni prenesla nikakega ugovora in ni bila zmožna, da bi se hlinila.

Komaj je bil pismo zapečatil, ko je potrkal nekdo na vrata. Gospa grofica mu je sporočila, naj pride dol, da bodo molili rožni venec. Pri Maironovih so vsak večer med sedmo in osmo uro molili rožni venec, in služinčad je morala biti pri molitvi. Molila je naprej grofica, ki je sedela na zofi kot v tronu in gledala s vojimi zaspanimi očmi na hrbte in noge služabnikov, ki so poklekali vse vprek po sobi, eni pred luč, ker je to najbolj prišlo njih pobožnosti, drugi zopet v senco in poltemo, najbolj pripravno za prepovedano dremanje. Franco je stopil

v dvorano vprav v trenutku, ko je nosljajoči glas izpregovoril sladke besede »česčena Marija, milosti polna«, tako leno in tako osladno, da je Franca vselej zgrabilo neko vrazje veselje, da bi se poturil. Skril se je v temen kot in ni odprl ust. Bilo mu je nemogoče, da bi odgovarjal na ta dražeti glas. Ves čas je samo premišljal zaslišavanje, ki ga skoro gotovo čaka, in kako bo poln gneva odgovarjal.

Ko je bil rožni venec pri kraju, je grofica nekaj trenutkov molčala, nato pa je izpregovorila slovesne besede: »Carlotta, Friend.«

Carlotta, stara služabnica, je imela nalogo, da je vselej po končanem rožnem vencu vzela Frienda v naročje in ga odnesla spat.

»Tu je, gospa grofica,« je dejala Carlotta.

Toda Friend, če je bil sploh v sobi, se je znašel gotovo kje drugje, kadar se je Carlotta sklonila in stegnila roko. Ta večer je bil stari Friend dobre volje: skrival se je Carlotti in jo dražil, zmuznil se je vselej iz rok in usel pod klavir ali pod mizo in mahajoč z repom poredno gledal ubogo služabnico, ki ga je klicala z usti: »pridi, ljubček, pridi«, v srcu pa: »mrcina grda ti.«

»Friend!« je zaklicala grofica. »Pojdi! Friend! Bodi priden!«

V Francu je vrelo. Ko mu je prišla zoprna žival med noge, sprijena po sebičnosti in ošabnosti svoje gospodarice, jo je brnil od sebe, da se je zvalila v krepplje Carlotti, ki je tudi dala psu na svoj račun krepek sunek, ga nesla v spalnico ter zlobno odgovarjala na njegovo cvilenje: »Kaj pa so ti naredili, ubogi Friend, kaj so ti naredili!«

DOBRI STARI ČASI

Ko je z užitkom prebral stihe, ki jih je navdihnil hinavec Pasotti, je začel brskati po zmeđi na pisalniku in izgrebel polo pisalnega papirja znanke Bath, da bi pisal msgr. Benagliu, edini osebi, ki bi mu v bodoče mogla pri babici pomagati. Zdelo se mu je potrebno, da ga obvesti o svojem namenu, o vzrokih, ki so privedli njegovo nevesto in njega do te mučne izvršitve omenjene namere, in o upanju, da jima bo pomagal, ko pride trenutek, da stari materi vse odkrijeta. Premišljal je sedel pred belim papirjem s peresom v roki, ko je priplul pod njegovim oknom čoln Carabellijevih. Kmalu nato je slišal, da je odplul čoln grofice Bianchijeve in nato še Pinov s Pasottijevima. Mislil je, da ga sedaj, ko je ostala sama, stara mati pokliče. Pa ga ni. Prebil je nekaj časa v tem pričakovanju. Nato pa je zopet začel premišljevati o svojem pismu. Mislil je tako dolgo, popravil tolikokrat uvod in tudi nadaljeval tako počasi in se tolikokrat skesal, da pismo še ni bilo skončano, ko je že bilo treba prižgati svetilko.

Konec je bil lažji. Priporočil je Luizo in sebe molitvam starega škofa in izrazil tako čisto in globoko zaupanje v Boga, da bi moralo ganiti tudi srce največjega nevernika.

Ognjevit in nagel, kakor je bil, si je bil Franco vendar ohranil preprosto, mirno vero svojega detinstva. Brez napuha in tuj filozofskemu razglabljanju, ni poznal tiste svobodomiselnosti